

ἀκόμη... εἶχα διὰ τοῦτο τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπειδὴ περὶ αὐτοῦ πρόκειται, ξμαθα ὅτι ἀπορούσαν εἰς τὴν διεύθυνσιν διὰ τὴν ἐπιμονήν μου εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποφύγω. Ὀλίγον ἔλλειψε, νομίζω, νὰ μὲ κατηγορήσουν ὅτι εἶμαι συνένοχός του, προσέθεσε γελῶν ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Δὲν εἶνε αὐτό. Ἐλεγαν μόνον ὅτι δὲν ἐσπεύδατε σχεδὸν ποσῶς.

— Ἄν ἐλάμβανον συνέντευξιν μεαυτόν, δὲν θὰ ἠδύναμην πλέον νὰ σᾶς κάμω τὴν ἐξῆς πρότασιν. Προσφέρω νὰ ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν βωβόν... ὁ ὅποιος δὲν μὲ γνωρίζει καθόλου, σημειώσατε αὐτὸ καλῶς... νὰ τὸν ὀδηγήσω, λέγω, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Λεκόκ.

— Καὶ διατί ὄχι ἐδῶ;

— Διότι ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐχηματίσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κατηγορουμένου, — συγχωρήσατε τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀγαπητὲ κύριε Λεκόκ, — εἶνε φανερόν, ὅτι ἂν συναντήσῃ τὸν κύριόν του εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κρατητηρίου ἢ εἰς Μαζᾶς, θὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως ὅτι ὁ κύριός του συνελήφθη, ὅπως καὶ αὐτός, καὶ θὰ παίξῃ τὴν κωμωδίαν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔως τῶρα ἔπαιξε καὶ εἰς ἄλλο μέρος. Ἐνῶ ἂν μὲ τρόπον κατορθώσωμεν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀφίεται ἐλεύθερος, θ' ἀφεθῇ εὐκόλως νὰ ὀδηγηθῇ ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς οἰκίας Μὸν - Θαβώρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Λουδοβίκος θέλει τὸν περιμένει... ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν σας, ἐννοεῖται.

— Δὲν ἐννοῶ τόσο καλῶς.

— Πῶς! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι, διὰ νὰ βεβαιωθῇτε ἀκριβῶς περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου, ἀρκεῖ νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν συνάντησιν αὐτήν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὁ βωβὸς ὅτι εἰσθε παρών;

[Ἐπειτα συνέχισεν]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΠΕΜΠΕ - ΧΑΝΟΥΜ

Ἀπόσπασμα ἐκ πρωτοτύπου ἔργου τοῦ κ.

Ἰωάννη Βαλαδάνη.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ δεσποινὶς Βράνδον οὐδ' ἐσκέφθη νὰ κάμῃ παρκατήρησιν τινὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀνέκραξε, διὰ τὴν τόσῃν ἀγαθότητα τὴν ὁποίαν εἰδείξατε πρὸς μίαν ξένην;

— Ἐξετέλεσα ἀπλῶς τὸ καθήκόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Μέρση Μερρίκ ἀρκετὰ ψυχρῶς. — Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν διόλου διὰ τὸν ἐλάχιστον πρᾶγμα.

— Τοῦναντίον πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν. Εἰς ὁποίαν κατάστασιν μ' εὑρετε μετὰ τὴν μάχην τῆς ἐσπέρας ταύτης; Ἡ ἀμαξία μου ἦτο τεθρυσμένη, οἱ ἵπποι μου

εἶχον ἀρπαγῇ, ἐγὼ αὐτὴ ἤμην χαμένη εἰς ξένον τόπον ἐντελῶς ἀγνωστόν μοι, ἀφοῦ ἐστερήθην καὶ τῶν ἀποσκευῶν μου καὶ τῶν χρημάτων μου· τὸ δὲ χεῖριστον, κατὰ βροχος μέχρους ὁστέων ἐκ τῆς φοβερᾶς βροχῆς. Εἰς τίνα ἄλλον ἐκτὸς ὑμῶν ὀφείλω τὸ καταφύγιον, ὅπερ εὑρον εἰς τὸ γαλλικὸν τοῦτο σῶμα;... Δὲν φορῶ ἀκόμη καὶ τὰ ἐνδύματά σας; ὦ! ἄνευ ὑμῶν θὰ ἤμην νεκρὰ ἐκ τοῦ φύχους καὶ τοῦ φόβου.

Ἡ Μέρση ἐν ἀρχῇ δὲν ἀπεκρίθη. Προσέφερε μόνον κάθισμα εἰς τὴν νεαρὰν κυρίαν παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐκάθισε καὶ ἡ ἰδίᾳ εἰς τινὰ ἐπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ἐπὶ παλαιῷ κιβωτίῳ, παρὰ τὴν ἄκραν τῆς ἐστίας.

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν; ἠρώτησεν αἰφνιδίως.

— Καὶ ἐκατόν, ἀπήντησεν ἡ Χάρις, ἐὰν θέλετε, παρατηροῦσα συγχρόνως τὸ ἐκπνέον ἐν τῇ ἐστίᾳ πῦρ καὶ τὴν τεθλιμμένην μορφὴν τῆς συντρόφου τῆς, καθημένης εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Ἡ ἀθλία αὕτη λυχνία φωτίζει μόλις, εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας. Μετ' ὀλίγον θὰ σβεσθῇ ἐντελῶς. Ἀρὰ γε δὲν δύναμεθα νὰ καταστήσωμεν πως φαιδρότερον τὸ δωμάτιον τοῦτο; Ἐξέλθετε τῆς γωνίας σας, σᾶς παρακαλῶ, καὶ εἴπατε νὰ μᾶς φέρουν ξύλα διὰ τὴν πυρὰν καὶ ἄλλην λυχνίαν.

Ἡ Μέρση δὲν ὠμίλησεν, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Αἱ λυχνίαι καὶ τὰ ξύλα εἶνε πράγματα σπάνια ἐδῶ, ὑπέλαβε μετ' ὀλίγον. Πρέπει νὰ θωρακισθῶμεν δι' ὑπομονῆς, ἀκόμη καὶ ἂν ἐμέλλομεν νὰ μείνωμεν ἐν πλήρει σκοτίᾳ. Εἴπατέ μοι, ἐξηκολούθησεν, ὑψοῦσα ὀλίγον τὸν τόνον τῆς ἡρέμου φωνῆς τῆς, πῶς ἐτολμήσατε νὰ πειραθῇτε διαβάσιν τῶν συνόρων ἐν ὥρᾳ πολέμου;

Ἡ Χάρις ἀπήντησεν, ἀλλὰ διὰ φωνῆς ὑποκόφου· ἡ παροδικὴ φαιδρότης αὐτῆς ἦδη τὴν ἐγκατέλειπεν ἀποτόμως.

— Εἶχον ἐπείγοντας λόγους, εἶπε, νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀγγλίαν.

— Μόνη; Δὲν εἶχατε λοιπὸν οὐδένα προστάτην;

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀφῆκα τὸν μόνον μου προστάτην... τὸν πατέρα μου... εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοιμητήριον ἐν Ρώμῃ, ἀπεκρίθη. Ἡ δὲ μήτηρ μου ἀπέθανεν εἰς Καναδᾶν πρό τιμῶν ἐτῶν.

Ἡ νοσοκόμος ἀνεπήδησεν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ κιβωτίου ἐγερθεῖσα.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις, αἱ ἐξελλοῦσαι τοῦ στόματος τῆς δεσποινίδος Βράνδον, τὴν εἶχον οἶονεὶ γαλθανεῖσι.

— Γνωρίζετε τὸν Καναδᾶν; ἠρώτησεν ἡ Χάρις.

— Μάλιστα.

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησίς τῆς μόνῃ, ἀκουσία καὶ ἀπρόθυμος, μεθ' ὅλην τὴν βραχύτητα τῆς.

— Μετέβητέ ποτε εἰς Πορλογάν;

— Ἐξῆσα εἰς μέρος ὀλίγας μόνον λεύγας ἀπέχον τοῦ Πορλογάν.

— Πότε τοῦτο;

— Πρό τιμῶν ἐτῶν.

Ἐνταῦθα ἡ Μέρση Μερρίκ ἐπανεκάθισεν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ἔστρεψεν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου τὴν συνδιάλεξιν.

Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενεῖς σας θὰ ἔχωσι δι' ὑμᾶς μεγάλας ἀνησυχίας, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἔκαμε χειρονομίαν τινά.

— Δὲν ἔχω ποσῶς συγγενεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶπε. Δυσκόλως θὰ εὕρισκετο ἐν τῷ κόσμῳ πλάσμα, τοσοῦτον ἐστερημένον φίλων ὅσον ἐγώ... Ἐπεστρέφομεν ἐκ τοῦ Καναδᾶ, ὅταν ἐξησθῆναι ἡ ὑγεία τοῦ πατρὸς μου, οἱ ἱατροὶ μᾶς συνέστησαν τὸ κλίμα τῆς Ἰταλίας. Ὁ θάνατός του ὁμῶς μὲ ἀφῆκεν οὐχὶ μόνον, ἄνευ φίλων, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ ἄνευ πόρων.

Ἐσιώπησεν, ἀνεξήτησε τὸ θυλάκιον τῆς λινῆς ἐσθῆτος, δι' ἧς τὴν εἶχε περιβάλλει ἡ νοσοκόμος, καὶ ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ ἓν χαρτοφυλάκιον.

— Ὅλαι μου αἱ ἐλπίδες, ὑπέλαβεν, περιέχονται εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο χαρτοφυλάκιον. Εἶνε ὁ μόνος καὶ μοναδικὸς θησαυρός μου, τὸν ὅποιον κατῴρθωσα νὰ διασώσω ὅταν μοι ἤρπασαν τὰς ἀποσκευάς.

Ἡ Μέρση μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἡ Χάρις τῇ ἐδείκνυνεν, ἐν τῇ αὐξοῦσῃ ἐκείνῃ σκοτίᾳ.

— Ἐχετε πολλὰ χρήματα ἐντὸς αὐτοῦ; ἠρώτησε.

— Σᾶς εἶπον ὄχι· ἀλλὰ μόνον ἔγγραφα τινὰ οἰκογενειακὰ καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς μου, συνιστῶσάν με εἰς γρατῖαν κυρίαν διαμένουσιν εἰς Ἀγγλίαν, ἥτις εἶνε ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς του, τὴν ὁποίαν ὁμῶς οὐδέποτε εἶδον. Ἡ κυρία αὕτη ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ μὲ παραδεχθῇ ὡς ἀναγνώστριν τῆς καὶ σύντροφον, ἐὰν δὲ δὲν ἐπιστρέψω ταχέως εἰς Ἀγγλίαν, ἄλλη τις θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν μου.

— Καὶ δὲν ἔχετε ἄλλο μέσον νὰ ζητήσετε;

— Κανέν. Ἡ ἀνατροφή μου ὑπῆρξε λίαν ἡμελημένη... Διήγομεν βίον σχεδὸν ἄγριον εἰς τὰ ἀκρότατα ἐκεῖνα βᾶθη τῆς Βορείας Ἀμερικῆς καὶ μόλις κατέχω τὰ προσόντα, ἅτινα μοι ἐπιτρέπουν νὰ ἐκτελῶ χρέη παιδαγωγοῦ. Ἐξαρτῶμαι λοιπὸν ὅλη ἀπὸ τῆς ξένης ταύτης, ἥτις συγῆνεσε νὰ μὲ δεχθῇ χάριν τοῦ πατρὸς μου.

Ἐπανεθῆκε τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἐσθῆτος καὶ κατέπαυσε τὴν διήγησίν τῆς μεθ' ὅσης φυσικῆς ἀπλότητος ἤρχισεν αὐτήν.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε λυπηρὰ, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν.

Ἡ φωνὴ τῆς νοσοκόμου προσέλαβεν αἰφνης παράδοξον πικρίαν.

— Ὑπάρχουν καὶ θλιβερώτεροι τῆς ἰδίας σας ἱστορία, εἶπεν. Ὑπάρχουν χιλιάδες δυστυχῶν γυναικῶν, αἵτινες θὰ ἐθεώρουν ὡς ὑπερτάτην εὐτυχίαν νὰ κατέξωσι τὴν θέσιν σας ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ Χάρις ἐφρικίσεν.

— Εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἐπίφθονος τύχη ὡς ἡ ἰδική μου ; ἀνέκραξε.

— Βεβαίως εἶνε δυνατόν νὰ φθονῇ τις τὴν ἀσπίλον ὑπαρξίν σας καὶ τὴν τύχην τοῦ νὰ γενῆται ἐντίμως δεκτὴ εἰς ἀξιοσέβαστον οἶκον.

Ἡ Χάρις ἐστράφη ζωηρῶς. Ζητοῦσα νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς συντρόφου τῆς.

— Πῶς λέγετε ταῦτα μετὰ πικραδύξου τρόπου, ἐψιθύρισε.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔλαβεν οὔτε ἀπάντησιν. Τὸ πένθιμον πρόσωπον ἐκάθητο ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

Ἡ Χάρις ὑπηγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ κάθισμά της πρὸς τὸ τῆς νοσοκόμου.

— Θὰ εἶνε ἴσως ρωμαντικὴ ἡ ὑπαρξίς σας, εἶπε. Πῶς περιήλθετε εἰς τὴν κατὰστασιν ταύτην, εἰς ἣν σὰς βλέπω ἤδη ; Ἐκτελεῖτε τρομερὰ καθήκοντα καὶ διεγείρετε ἐν ἐμοὶ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Δότε μοι τὴν χεῖρά σας.

Ἡ Μέρση ἠρνήθη τὴν τεινομένην χεῖρα καὶ συνεστάλη ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

— Δὲν εἴμεθα λοιπὸν φίλοι ; ἠρώτησεν ἡ Χάρις ἐκπληκτος.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἡμεθα φίλοι.

— Διατί ;

Ἡ νοσοκόμος ἐτήρησε πείσμονα σιωπὴν, ἥτις ὑπέμνησεν εἰς τὴν σύντροφόν της τὸν δισταγμὸν τῆς εἰς τὸ νὰ εἴπῃ τὸ ὀνομα τῆς.

— Μὴντεῦω ἄρα ἀσφαλῶς ; ἠρώτησεν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἦσθε μετῃμφισμένη τι, μεγάλη κυρία...

Ἡ Μέρση ἤρξατο νὰ γελά μετὰ πικρῶς γλυκύτητος.

— Ἐγώ... μεγάλη κυρία ! εἶπε. Δι' ἀγάπην Θεοῦ, σιωπήσατε !

Ἀλλ' ἡ περιέργεια τῆς Χάριτος εἶχε ζωηρότατα διεγερθῇ.

Ἐδίστασεν.

— Ἀπαξ ἔτι, ἐπανελάβε μετὰ γλυκύτητος, ἃς γίνωμεν φίλοι.

Καί, ἐνῶ ὠμίλει, ἔθετε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Μέρσης, ἥτις ὅμως ἀπώθησεν αὐτὴν ἀποτόμως.

Ἡ Χάρις, προσβληθεῖσα, ἐκ τοῦ κινήματος τούτου, συνεστάλη καὶ αὕτη.

— Ἀχ ! ἀνέκραξεν αὕτη, εἰσθε κακὴ !

— Εἶμαι τὸνναντίον καλὴ, ἀπήντησεν ἡ νοσοκόμος μετ' ἀλγεινοτάτης θλίψεως.

— Καὶ ἐκ τῆς καλωσύνης σας μὲ ἀπωθεῖτε ;... Καὶ τοῦτο ἀφοῦ ἤδη σὰς διηγῆθην τὴν ἱστορίαν μου ;...

— Μὴ ζητῆτε τὴν ἰδικήν μου, μὴ με βιάζεστε νὰ ὁμιλήσω ἀνέκραξε, σκληρῶς θὰ μετεμελεῖσθε ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ Χάρις δὲν ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ἡττηθεῖσαν.

— Ἐγὼ ὅμως ἐπέδειξα ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς, ἐξηκολούθησεν. Ἦδη μοι ἀρνεῖσθε τὴν ἰδικήν σας, ἐγὼ μένω ὑμῖν εὐγνώμων καὶ δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀγαπήσητε. Τοῦτο δὲν εἶνε γενναῖον.

— Καλὰ λοιπὸν !... εἶπεν ἡ Μέρση Μερρίκ, καθήσατε.

Ἡ καρδιά τῆς Χάριτος ἔπαλλε ζωη-

ρῶς ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀνακοινώσεως ἣν ἔμελλε ν' ἀκούσῃ.

Ἐπλησίασεν ἔτι μάλλον τὸ κάθισμά της πρὸς τὸ κιβώτιον, ἀλλ' ἡ Μέρση δι' ἰσχυρῆς χειρὸς ἀπώθησε τὸ κάθισμα τῆς συντρόφου τῆς.

— Μὴ ! εἶπε μετὰ δριμύτητος, μὴ τόσον πλησίον μου δὲν γνωρίζετε τί πράττετε.

— Μέγιστε Θεέ !...

— Μὴ τόσον πλησίον ! ἀκούετε ;... Δὲν μαντεύετε τί μέλλω νὰ σὰς εἴπω.

Ἡ Χάρις ὑπήκουσε τὴν φορὰν ταύτην, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Διέρρευσε στιγμὴ σιωπῆς.

Ἀσθενὴς λάμψις ἐξέλαμψεν ἀπὸ τῆς ἐτοιμοσθέντου λυχνίας καὶ ἐφώτισε τὴν Μέρσην, σχεδὸν ἐνοκλαζούσαν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου, ἐρείδουσαν τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κρύπτουσιν τὴν μορφήν διὰ τῶν χειρῶν τῆς.

Μετὰ ἐν λεπτόν τὸ δωμάτιον ἐδυθίσθη εἰς τέλειον σκότος.

Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σκοτία περιεκάλυψε τὰς δύο γυναικας, ἡ νοσοκόμος ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ.

— Ὅταν ἔζη ἡ μήτηρ σας, εἶπεν ἀποτόμως, σὰς συνέβη ποτὲ νὰ διατρέξῃτε μετ' αὐτῆς νύκτα τὰς ὁδοὺς μεγαλουπόλεως τινος ;

Παραδόξως ἐρώτησις.

Ἡ Μέρση Μερρίκ δὲν κατήρχετο ποσὺς διὰ τῆς συνήθους ὑφῆς τῆς ἐμπιστευτικῆς συνδιαλέξεως, τὴν ὁποίαν ἡ Χάρις εἶχεν ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς νέας φίλης τῆς.

Ἡ Χάρις ἀπεκρίθη ἀπλῶς :

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Θὰ προσπαθῇσω λοιπὸν νὰ σὰς βοηθήσω, διὰ νὰ μ' ἐννοήσητε καλλίτερον, εἶπεν ἡ νοσοκόμος.

Ἡ ἀπροσποίητος τραχύτης καὶ ἡ μεγάλη ψυχρότης τῆς φωνῆς τῆς ἐξηλείφθησαν αἰφνιδίως, καὶ ἀνέλαβε πάλιν αὕτη τὴν θλιβεράν αὐτῆς χάριν.

— Θ' ἀναγινώσκετε βεβαίως ἐφημερίδας, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, δὲν ἔχει οὕτω ; ἐξηκολούθησεν. Ἀνεγνώσατε λοιπὸν ποτὲ ἱστορίαν τινὰ τῶν δυσμοίρων ἐκείνων ὑπάρξεων, τῶν ὁμοίων μας, θνησκουσῶν ἐκ πείνης, ἀπωθουμένων παρ' ἀπάντων, καὶ τὰς ὁποίας ἡ Ἀνάγκη παρασύρει εἰς τὴν Ἀμαρτίαν ;

Ἡ Χάρις, τῆς ὁποίας ἡ κατάπληξις ἔβαινεν αὐξοῦσα, ἀπεκρίθη ὅτι πολλάκις εἶχεν ἀναγνώσει παρομοίας ἱστορίας εἰς ἐφημερίδας καὶ βιβλία.

— Καὶ ἐὰν αἱ δυστυχεῖς αὗται λιμοκτονοῦσαι ἀμικτωλαὶ εἶνε γυναῖκες... ἔχετε ἀκούσει νὰ ὁμιλῶσι περὶ τινῶν Ἀσύλων προσωρισμένων νὰ τὰς προστατεύωσι καὶ τὰς ἐπαναγάγωσιν εἰς τὸ καλόν ;

Ἡ Χάρις ἔμενεν ἐμβρόντης.

Ἀόριστος ὑπόνοια διήλασε τὸ πνεῦμά της, ὅτι ἔμελλε νὰ μάθῃ τι φρικτῶς θλιβερόν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποίου

δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ

ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ἐφ' ἡγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τόμος καλλιτεχνικώτατος ἐκ 312 σελίδων

μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου

γραφέντος ὑπὸ τοῦ κυρίου

Θ. ANNINOY

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Δι' ἀμφοτέρω τὰ φύλα, διὰ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ τάξιν.

Τιμὴ χρυσοδέτων διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.

Ἀπλῶν μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου » 3.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν πληρωτέα εἰς φρ. χρυσῷ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀγγελίας νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς τῷ κ. I. Γ. Τσακασιάνῳ ἐνταῦθα, ἢ ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ ν' ἀποκτήσωσι ταῦτα, ἃς πέμψωσι τὸ ἀντίτιμον ἢ τῷ κ. Τσακασιάνῳ, ἢ τῇ διευθύνσει τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΔΕΙΚΝΥΟΝ

τὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς καὶ τῆς ἐβδομάδος, τὸ Πάσχα καὶ τὰς ἄλλας ἀκινήτους ἐορτάς. Τοιοῦτον εἶνε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σύμπαντος. Ἰσχύει δι'

ἐκατὸν ἔτη !

εὐρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.